

42:1-43:7 – Rămășița lui Iuda se duce în Egipt încalcând din nou porunca Domnului descoperită prin Ieremia

De ce a rămas proorocul neamurilor în mijlocul poporului? De ce nu s-a dus în Babilon? De ce nu s-a dus în altă parte din imperiul babilonian? Era în vârstă. Merita o pensie frumoasă și un final de viață liniștit. Oare nu anticipa Ieremia că rămânerea în mijlocul poporului va însemna continuarea zbuciumului și a încercărilor în viața sa? Dar se pare că Ieremia, după cap.37-38, făcuse un nou pas în cunoașterea lui Dumnezeu și în sincronizarea cu ritmul inimii Sale. Dacă în cap.37 a fost constrâns de Domnul să rămână în mijlocul poporului, în cap.40 alege de BUNĂVOIE să rămână în mijlocul rămășiței poporului. Ieremia a înțeles că chiar după dărâmarea Ierusalimului, Israel rămânea soția lui Yahwe, și inima Acestuia rămânea acolo. Și oricât de greu i-a fost să rămână, a ales să rămână. Știa că Domnul care nu părăsise cetatea nici măcar în cap.37, nu părăsise rămășița poporului. Și cap.42-44 confirmă acest lucru. Domnul era încă în mijlocul lor pentru a le vorbi, pentru a-i călăuzi, pentru a-i chema spre Sine. E lesne de înțeles de ce apostolii au rămas în Ierusalim chiar în timpul cruntei prigoane inițiate de Saul. E lesne de ce însuși Saul, după convertire, voia să rămână la Ierusalim și NU să se ducă la Neamuri (vezi Fapte 22:17-21). A înțeles că însuși inima lui Dumnezeu era acolo. Iar în ce privește Neamurile, cheia vindecării lor era tot în mâna lui Israel. Nu însemna o lipsă de iubire față de Neamuri dorința de a rămâne să mărturisească la Ierusalim. Dar Domnul i-a poruncit să meargă DEPARTE, la Neamuri. Aici apare o diferență esențială între apostolul Neamurilor și proorocul Neamurilor. Ieremia nu este trimis la Neamuri și de aceea rămâne până la capăt în mijlocul lui Israel. Dar Pavel acționează într-o altă fază a revelației și a planului divin. Mesia trebuia mângâiat prin rodul dintre Neamuri și tocmai acest rod îl putea face pe Israel gelos. Trimiterea la Neamuri nu este o pedeapsă sau o lepădare a lui Israel, ci este tot de dragul lui Israel. În noua fază a planului lui Dumnezeu în care era Pavel, misiunea sa printre Neamuri lucra mai mult spre întoarcerea lui Israel decât ar fi lucrat misiunea sa în Palestina. Și oricum în Palestina rămăseseră ceilalți apostoli în frunte cu Petru însuși. Ieremia însă nu primise o astfel de poruncă, de aceea era firesc să rămână alături de Domnul în mijlocul lui Israel.

După măcelul înfăptuit de Ismail, rămășița lui Iuda vrea să meargă în Egipt. Am explicat în comentariul precedent motivele rămășiței, de altfel bine justificate din punct de vedere pământesc, rațional. Ei se opresc la hanul Chimham, lângă Betleem cu scopul clar ca să plece apoi în Egipt (vezi 41:17). Dar acolo se întâmplă ceva surprinzător: toate căpteniile și tot poporul, de la cel mai mic până la cel mai mare se adună în jurul lui Ieremia pentru a întreba pe Domnul. Acțiunea se petrece lângă Betleem. Tot la Rama, lângă Betleem, fusese Ieremia înconjurat de căpeteniile Babilonului care l-au eliberat, l-au validat ca profet, l-au cinstit și i-au dat daruri. Oare Ieremia care fusese mângâiat de Neamuri lângă Betleem, avea să fie mângâiat și de rămășița lui Israel tot în același loc? Din păcate nu! Rămășița DEJA luase decizia de a merge în Egipt. Ea așteaptă doar o aprobare în acest sens de la Domnul. Totuși puteau să meargă în Egipt fără să întrebe pe Domnul. Dacă tot erau răzvrătiți împotriva lui, de ce îl mai întreabă pe Domnul? Iar când primesc răspunsul, de ce nu spun onest: *Nu vrem să facem voia Domnului!* ci, în schimb îl acuză în mod cu totul absurd și illogic pe Ieremia și apoi și pe Baruc. Ba mai mult, observăm în text un joc foarte interesant de cuvinte legate de denumirea lui Dumnezeu:

- În 42:1-3 poporul îi spune de două ori lui Ieremia să întrebe pe **Domnul Dumnezeul TĂU!** Ei recunosc că Dumnezeu era de partea lui Ieremia. Tot ce vestise Ieremia se împlinise întocmai. Tot ce crezuse poporul și tot ce vestiseră ceilalți prooroci din Ierusalim se dovedise a fi o mare minciună. Dovezile erau COPLEȘITOARE de partea lui Ieremia, de aceea ei nu îndrăznesc să spună Domnul Dumnezeul NOSTRU, ci spun Domnul Dumnezeu TĂU. Este un act de smerenie și de validare a lui Ieremia ca profet al Domnului.
- În 42:4 Ieremia răspunde surprinzător de frumos: *Mă voi ruga Domnului Dumnezeului VOSTRU....*Extraordinar! Ieremia le arată că Domnul nu-i părăsise de tot, că ei erau încă poporul Domnului, că legământul încă funcționa! Ieremia îi invita la reconciliere!
- În 42:5-6, poporul răspunde părând să înțeleagă invitația lui Ieremia: ei rostesc o dată formula *Domnul Dumnezeu TĂU*, și de două ori expresia *Domnul Dumnezeu NOSTRU*.

- În răspunsul din partea Domnului din 42:8-22, se repetă de 7 ori expresia *Domnul Dumnezeu VOSTRU*, sau *Domnul Dumnezeu RĂMĂȘITEI lui IUDA* sau *Domnul Dumnezeu lui Israel*. Domnul Însuși vrea să le confirme că au rămas poporul Lui istoric și că vrea să refacă relația pentru a-i putea binecuvânta.
- În răspunsul poporului din 43:1-3, se continuă acest joc de cuvinte legate de al cui este Domnul. În v.1 apare de două ori expresia *Domnul Dumnezeu LOR*, iar în răspunsul lor din v.2-3 apare de două ori expresia: *Domnul Dumnezeu NOSTRU* și nu mai apare niciodată expresia *Domnul Dumnezeu TĂU*.

Evreii au auzit ce au dorit să audă din mesaj. Au perceput că Domnul rămâne în continuare Dumnezeu lor. Deci avea să le meargă bine! Și deodată, acest Dumnezeu este doar Dumnezeu lor, nu mai este și Dumnezeu lui Ieremia care-l contestă ca pe un impostor. Tot pasajul merge pe această tranziție misterioasă. Poporul se apropie de Ieremia (aparent) smerit, îndrăznind să spună doar: *Domnul Dumnezeu TĂU*, dar sfârșește prin a spune doar *Domnul Dumnezeu NOSTRU!* Deci înțelegem că evreii nu vor să renunțe la statutul de popor ales al lui Yahwe. Dar nu vor să renunțe nici la calea de a umbla prin vedere. La fel ca Zedechia, continuă să caute salvarea prin fapte, prin încrederea în vizibil și nu prin CREDINȚĂ. Dar nu renunță la Yahwe. Se bucură să audă că rămâne Dumnezeu lor. Iarăși nu fac distincție între statutul lor istoric și relația dinamică cu acest mare Dumnezeu. Rămân blocați în aceeași religiozitate idolatră și în același complex al poporului ales: Sunt poporul ales de Dumnezeu, deci pot face cum vreau, căci oricum îmi va merge bine! Deși Israel renunță la relația cu Yahwe, nu renunță la religia lui Yahwe. Dar Domnul reacționează invers. Nu renunță la Israel ca poporul ales, istoric, dar renunță la relația vie cu El, alungându-L de la Fața Lui și lăsându-l în împietrire, orbire spirituală și în voia minții lui blestamate. Acest raport bizar dintre Israel și Yahwe din aceste capitole anticipează raportul dintre Israel și Yahwe de după respingerea lui Mesia și de după anul 70 d.H. După anul 70 d.H, evreii nu renunță la religia lui Yahwe, la Tora, la statutul de popor ales. Ei nu se răzvrătesc FĂȚIȘ față de Yahwe, ci păstrează Tora, rugăciunea către Yahwe,

speranța mântuirii finale. Ba parcă devin și mai religioși sau și mai fanatici în religia lor. Cu toate acestea, îl resping pe Isus cum l-au respins și pe Ieremia, și caută izbăvirea prin vedere, prin fapte și nu prin credință. Ei păstrează religia măcar că au pierdut relația. Dar cum reacționează Yahwe? Măcar că rupe relația, păstrează legământul. Aceste capitole din Ieremia sunt extrem de importante, căci ele ne arată ce s-a instalat în mentalul colectiv al poporului ebraic după anul 586 d.H. Nu e vorba doar de o atitudine tranzitorie a unei rămășițe, ci de un blocaj al mentalului colectiv național ce va persista pe tot parcursul robiei babiloniene. Mai mult decât atât, acest blocaj anticipează blocajul ce se va instala în timpul robiei romane din sec.I , blocaj care va persista pâna la finalul istoriei. Dacă vrei să câștigi pe cineva pentru Dumnezeu, trebuia mai întâi să pricepi ce este în MINTEA lui de nu se întoarce de bunăvoie la Domnul. Or, aceste capitole ne descoperă natura împietririi cumplite ce s-a instalat în poporul evreu. Ei rămân efectiv blocați într-o raportare religioasă, idolatră față de Yahwe, refuzând cu încăpățănare dinamica unei relații vii care presupune căință, schimbare, ascultare, încredere. Ei au impresia că îl vor îmbuna pe Yahwe prin simplul lor gest de a-i face favorul de a-l întreba înainte dacă să meargă în Egipt. Ei se așteaptă ca Yahwe să se lase impresionat de acest gest, precum și de declarația lor de loialitate totală și necondiționată din 42:5-6, și astfel să le aprobe planul și să meargă cu ei în Egipt pentru a-i proteja. Domnul înțelege fățărnicia lor și încercarea lor idolatră de a-L îmbuna. Însuși Ieremia înțelege acest lucru, după cum se vede din discursul din 42:10-22 pe care-l vom analiza în continuare. După cum capitolele 37-38 au insistat pe dinamica psihologică a mentalului lui Zedechia, acum, aceste capitole insistă pe dinamica psihologică a rămășiței. Asemănările sunt izbitoare: aceeași dualitate, aceeași ambivalență față de Yahwe și Ieremia. Împietrirea inimii lui Zedechia anticipează împietrirea inimii rămășiței. Destinul lui Zedechia devenise paradigmatic pentru destinul rămășiței. Fiii lui Zedechia sunt uciși înaintea sa, apoi i se scot ochii, și este dus rob în Babilon, ca într-un mod neașteptat să aibă parte totuși de un final fericit și binecuvântat de Domnul. Dar oare nu la fel s-a întâmplat cu poporul Israel? În anul 586, copiii i-au fost uciși sub privirile lui, ca apoi o orbire spirituală să se lase peste el pe tot parcursul robiei, ca apoi, într-un mod surprinzător, povestea să aibă un final fericit pentru el: reîntoarcerea în glorie în țară! Și oare nu la fel s-a întâmplat cu Israelul în sec.1? Au respins pe Isus (al

doilea Ieremia), copiii i-au fost uciși în anul 70, și o măhramă a fost pusă pe ochii lui până la finalul istoriei când va beneficia de o surprinzătoare izbăvire! Domnul vrea deci să înțelegem ce este în MINTEA rămășiței! Dar oare de ce? Pe de o parte, să ne înfiorăm de efectele devastatoare de împietrire ale păcatului, iar pe de altă parte să știm cu să ne raportăm la această rămășiță atât de bolnavă.

Este interesant versetul 6 din 42.. El trădează lipsa de încredere a poporului în Yahwe: *fie bine, fie rău, vom asculta glasul Domnului*. Dar putea Domnul să îi călăuzească spre un lucru rău pentru ei? Desigur nu. Domnul le răspunde după 10 zile. De ce după 10 zile? De ce nu imediat? De ce nu mai târziu? Faptul că nu le răspunde imediat le arată că sunt lucruri importante de rezolvat în relația dintre popor și Yahwe. Există o distanță relațională ce necesită vindecare, reconciliere. Se așteaptă de la popor căință, dar aceasta întârzie să apară. Domnul le răspunde totuși după 10 zile. Răspunul Domnului le confirmă că El vrea reconcilierea. El nu a lepădat pe poporul Său, nu a anulat legământul sinaitic, nu a scris cartea de despărțire. Și după dărâmarea Ierusalimului, El rămâne Dumnezeuul lui Israel, Dumnezeuul rămășiței lui Iuda, după cum am insistat deja. Dar reconcilierea nu vine de la sine. Nu este suficient că ei au întrebat pe Domnul. Ei L-au mîniat pe Domnul pentru că NU s-au încrezut în El. Așa s-a frânt relația. Relația poate fi refăcută doar dacă ei se încred din nou în El. Și Domnul respinge calea facilă a umblării prin vedere (o nouă alianță cu Egiptul!), și îi provoacă din nou la calea umblării prin credință: *rămâneți în țară chiar dacă Nebucadnețar are toate motivele să vă omoare! Aveți credință în Mine! Eu vă voi proteja! Eu le voi insufla Haldeilor milă față de voi!* Dacă Ismail nu omora pe Ghedalia, le era mai ușor să rămână în țară. Dar unde mai era testul credinței? Astfel, rolul lui Ismail pare a fi exact acela de a crea un context ostil în care credința lui Iuda să se poată activa. Observăm iubirea Domnului fără margini, dar și demnitatea Acestuia. El nu este dispus să refacă relația oricum. Doar dacă Israel ia testele pierdute, relația se poate reface. ***Israel trebuie să-l valideze pe Ieremia ca trimis al Domnului și să accepte calea încrederii în Yahwe vestită de acesta. Fără îndeplinirea acestor condiții nu există cale de reconciliere.*** Domnul le pune din nou moartea și viața: *Dacă credeți mesajul Meu vestit de Ieremia veți trăi, dar dacă nu credeți și mergeți în Egipt mânia Mea vă va nimici acolo!* Paradigma este clară. La fel cum fiii lui Iacov nu-și

puteau reface relația cu Yahwe decât dacă refăceau relația cu Iosif, la fel și rămășița lui Iuda trebuia în mod obligatoriu să refacă relația cu Ieremia. Ieremia însuși se roagă ca ei să fie loviți cu orbire și împietrire! (vezi Plângerile 3:64-66). Dar la fel se roagă și David în psalmii mesianici (vezi Ps.69.22-23 și comentariul lui Pavel din Romani 11:7-10). Deci împietrirea care vine asupra lui Israel este un răspuns al Domnului la rugăciunea unui Mesia respins de popor. După răstignirea lui Isus, relația dintre Yahwe și Israel nu se poate reface decât dacă se reface relația dintre Israel și Isus-Mesia. Doar când Îl vor plânge pe Cel pe care L-au străpuns, reconcilierea va fi posibilă.

Nu putem să lăsăm neobservat v.10 din cap.42: ***căci Îmi pare rău de răul pe care vi l-am făcut!*** Am tot vorbit de inima lui Dumnezeu înainte de judecată și din momentul judecății, dar acum putem vorbi de inima lui Dumnezeu de după judecată. Iarăși suntem surprinși. Poporul rămas încă nu se căise, dar Domnului deja îi pare rău de pedeapsa adusă asupra Ierusalimului. Or în Ieremia 18, părerea de rău era condiționată în mod clar de căință. Dar iată că Domnului îi pare deja rău. Dar nu era vorba de judecata Sa dreaptă asupra Ierusalimului? Dumnezeu nu se simte împlinit, satisfăcut, bucuros după înfăptuirea judecății. Ba dimpotrivă, îi pare rău. Împlinirea Sa poate fi adusă doar de mântuire, doar de refacerea relației cu Israel. Observăm însă că mânia s-a mai potolit. Nu mai este menționat Manase niciodată după anul 586. Pedeapsa desființează forța expresiei DIN PRICINA LUI MANASE! Dar nu înseamnă că legământul este rupt. Israel nu poate evada din legământul sinaitic. Neascultarea va aprinde din nou mânia Domnului și va atrage asupra lor în Egipt o mânie la fel de mare ca cea care s-a revărsat asupra Ierusalimului. Legământul nu este rupt! El încă funcționează ca a doua zi după Sinai. Cât de clar este exprimat acest lucru în v.18-19 din cap.42:

18. Căci așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Cum s-a vărsat mânia și urgia Mea ***peste locuitorii Ierusalimului***, ***asa*** se va vărsa urgia Mea ***și peste voi***, dacă veți merge în Egipt; veți fi o pricină de afurisenie, de groază, de blestem și de ocară și nu veți mai vedea niciodată locul acesta!”

19. Rămășițe ale lui Iuda, Domnul vă zice: „Nu vă duceți în Egipt!” – Băgați bine de seamă că **vă opresc lucrul acesta astăzi.**

Domnul se comportă cu Israel ca un bărbat care are drept de soț cerându-I

fidelitate totală. Cartea de despărțire nu fusese dată, legământul sinaitic nu fusese nici desființat, nici suspendat. În baza acestui legământ, Creatorul avea drept de soț asupra poporului evreu. Pe când raportul cu celelalte popoare era cu totul altfel. Dumnezeu nu Se prezintă niciodată ca Dumnezeul Moabului sau Egiptului etc.

Versetul 20-22 evidențiază că, atât Domnul cât și Ieremia erau conștienți de autoamăgirea în care era rămășița, de încercarea ei de a manipula, îmbuna pe Dumnezeu, de fățarnicia și rătăcirea în care se afla. Versetele 42:5-6 ne aduc aminte de legământul legat de robi încheiat de popor în Ierusalim în cap.34. Iată că și aici, poporul invocă pe Dumnezeu ca martor. Îl cheamă pe Domnul într-o nouă înțelegere. Îi face o nouă promisiune. Și măcar că nu erau sinceri, Domnul le răspunde și intră în jocul lor ca și în cap.34. De unde mai avea Yahwe resurse să iubească, să rabde, să ofere o nouă șansă lui Israel? Spuneam că în cap.38 este ultima declarație de iubire a lui Yahwe, dar este ultima declarație înainte de căderea cetății. După căderea cetății, declarațiile continuă. Finalul cap.42 este important căci Domnul le dă pe față fățarnicia inimii. Ei simulează ascultarea doar în speranța că Domnul le va aproba planul, putând merge astfel cu conștiința împăcată în Egipt. Dar rămășița refuză cu încăpățânare actul încrederii în Dumnezeu. În același timp refuză să recunoască acest fapt. Într-adevăr, reacția lor din cap.43 ar putea fi: ***Nu vrem să ne încredem în Domnul, nu vrem să ascultăm glasul Lui.*** Putem fi măcar onești în răzvrătirea lor. Dar ei ascund răzvrătirea lor față de Domnul, contestându-l DIN NOU pe Ieremia. Ei contestă că Domnul a transmis acest mesaj prin Ieremia. Iată un mecanism de apărare specific omului religios, sau poporului evreu: respingerea lui Dumnezeu este mascată de respingerea mesagerului Acestuia. Contestarea lui Dumnezeu este justificată prin contestarea trimisului Acestuia. Astfel, rămășița găsește o cale prin care poate călca porunca divină, dar convingându-se pe sine că nu a călcat porunca divină. Este contestat în mod direct nu Yahwe, ci Ieremia. Nu așa a fost și cu Isus? Poporul care l-a răstignit pe Isus S-a lăudat că ei sunt poporul lui Yahwe care vrea să facă voia lui Yahwe. Ei nu l-au negat pe Yahwe, ci pe Isus! Și L-au negat pentru că era un impostor, ca și Ieremia care se lasă atârnat de Baruc! Argumentul lor cu Baruc este total absurd. Dar inima bolnavă a omului religios poate justifica orice, poate argumenta orice. Cum să-l contești din nou pe Ieremia după căderea

Ierusalimului și a Templului? Cum să îl pui din nou la îndoială? Toate evidențele istoriei mondiale erau de partea lui Ieremia. Acest lucru se vedea cu claritate de la marginea pământului. Și totuși ai Săi nu vedeau acest lucru. Refuzau să vadă. Sau erau orbiți și împietriți. Ce o fi simțit Ieremia când experimentează o nouă respingere? Probabil o anticipa. Când a ales să rămână în mijlocul rămășiței, a făcut-o pentru că a înțeles inima lui Yahwe mai mult, nu pentru că avea mari speranțe de la această rămășiță. Chiar finalul cap.42 ne arată că Ieremia anticipa ce se va întâmpla. Ieremia rămâne condeiul din mâna Eternului îndrăgostit măcar că știe că va fi respins din nou. O face din pricina lui Yahwe, din pricina inimii Acestuia. Ieremia devine din ce în ce mai mult ca Yahwe. După 40 de ani de lucrare, Ieremia se molipsește cu iubirea de neînțeles a lui Yahwe și la fel ca Yahwe, ia decizii aparent absurde, ca aceea de a rămâne în mijlocul poporului. Dacă Israel rămâne blocat în împietrirea lui, Yahwe rămâne blocat în iubirea Sa față de Israel. Iar Ieremia devine și el captiv iubirii lui Yahwe față de Israel. Poporul se încapățânează să NU iubească pe Yahwe. Yahwe se încapățânează să nu înceteze să iubească pe Israel. Dar iată că și după căderea Ierusalimului, El mai dă o șansă poporului. Dar pe cât de mult strălucește iubirea Sa față de Israel, pe atât de mult se evidențiază împietrirea din inima poporului. Un popor răzvrătit care însă nu recunoaște că este răzvrătit. Trimisul Domnului este mereu țapul ispășitor. Ieșirea din contradicție este mereu aceeași: contestarea Trimisului Domnului. Și nu doar căpeteniile, ci tot poporul nu ascultă glasul Domnului care le porunca să rămână în țara lui Iuda. Și merg spre Egipt. Da, spre același Egipt. Spre Egiptul la care tânjise generația din Numeri. Spre Egiptul în care se încrezuse Ezechia, spre Egiptul în care se încrezuse Zedechia. Spre același Egipt care se dovedise de atâtea secole a fi un fals izbăvitor. Spre Egiptul din care Domnul îi răscumpărase cu mâna tare. Spre Egiptul în care fuseseră robi egiptenilor și idolilor. Spre Egiptul despre care Domnul poruncise: ***Să nu vă întoarceți spre acest drum!*** De bunăvoie se duceau din nou spre casa robiei din care Îl imploraseră pe Yahwe să-i salveze. Deși robia are direcția către Babilon, nu este întâmplător că rămășița din Iuda sfârșește în Egipt, în Egiptul din care fuseseră răscumpărați. Ce trist! După mai bine de 850 de ani de trudă din partea lui Yahwe de la ieșirea lor din Egipt, Israel revenea în Egipt. La ce folos toată truda Domnului prin Moise, prin Iosua, prin Samuel, prin David, prin profeți? Israel se întorcea în robia de unde fusese răscumpărat. Yahwe

avea toate motivele să abandoneze lupta cu încăpățânatul Israel. Yahwe avea toate motivele să dea cartea de despărțire, să anuleze legământul sinaitic, să facă din Ieremia sau din Ezechiel sau din Daniel un alt popor pentru a împlini promisiunile făcute lui Avraam...Și totuși Yahwe nu renunță. Continuă să cheme la Sine pe Israel. Într-adevăr, iubirea Sa față de Israel este eternă, fără sfârșit, inepuizabilă. Israel este captiv împietririi sale, Yahwe e captiv iubirii Sale față de Israel, iar Ieremia devine captiv poveștii de iubire dintre Yahwe și Israel. Cornilescu pune pasajului din 43 titlul: *Ieremia târât în Egipt*. Dar să căutăm în text. A fost luat cu forța sau a mers de bunăvoie în Egipt? Textul nu este foarte clar. El spune faptul că acele căpetenii au luat cu ele tot poporul, inclusiv pe Ieremia. Dar 41:17-18, și 42:4 ne arată că tot poporul VOIA să meargă în Egipt. Deci expresia *căpeteniile AU LUAT* din v.5 nu implică neapărat *luarea cu forța*. Dar poate că în cazul lui Ieremia a fost valabilă forța. Sau poate nu. Ambele variante sunt posibile. Nu ne-ar mira ca Ieremia să fi mers de bunăvoie în Egipt, să se fi lăsat dus în Egipt. Să nu mai fi încercat să scape, iar în Egipt să nu caute să evadeze. Ieremia iubește până la capăt pe cei ce l-au respins. Ieremia se lasă biruit până la capăt de iubirea lui Yahwe față de Israel. Ieremia pare că devine una cu iubirea lui Yahwe față de Israel. Refuză slava Babilonului și alege să sufere până la capăt alături de Yahwe în mijlocul unui popor care nu obosește să calce în picioare iubirea eternă a unui Dumnezeu de neînțeles.

Este interesant că proorocul Neamurilor refuză să meargă în Babilon și alege să rămână în mijlocul rămășiței. Dar la Pavel, cum am comentat deja, lucrurile stau altfel. Aceasta pentru că, după respingerea lui Mesia, Domnul face un lucru nou pe care nu-l făcuse după respingerea lui Ieremia. Domnul vrea ca Evanghelia lui Mesia să fie dusă la toate Neamurile și din aceste Neamuri alege un popor al Lui care să-I poarte Numele. Astfel, Mesia este mângâiat iar Israel devine gelos. Dacă în vechime, mântuirea Neamurilor era operată prin revelația generală și prin preoția națiunii evreiești, acum mântuirea Neamurilor este operată prin expunerea acestora la Evanghelia lui Isus Hristos prin mărturia Bisericilor locale. Astfel, Pavel se duce la Neamuri și face totul pentru mântuirea lor. El înțelege această fază din planul Domnului. Nu uită de iubirea Domnului față de Israel. Dar Se duce la Neamuri. De fapt, niciodată nu a fost o contradicție între iubirea Domnului față de

Neamuri și cea față de Israel. Israel a fost ales de dragul Neamurilor. Yahwe este Domnul întregului pământ, al tuturor Neamurilor și a ales pe Israel de dragul Neamurilor. Deci El iubește toate Neamurile și vrea ca toți să ajungă la mântuire. Calea era prin preoția lui Israel, deci era logic ca să trăiești pentru mântuirea Neamurilor fiind prooroc în Israel! Cheia vindecării Neamurilor este în buzunarul lui Israel. De aceea Isus vine la ai Săi. El nu Se duce la Neamuri, dar nu pentru că nu le iubește, ci tocmai pentru că le iubește. Vindecarea lui Israel este cheia vindecării Neamurilor. De aceea este logic ca Cel ce iubește Neamurile să se focalizeze pe vindecarea lui Israel. Iată de ce Ieremia rămâne în Israel. Iată de ce Isus vine la Israel. Aceasta nu înseamnă că Domnul nu poate avea o iubire specială față de Israel. Multe texte ne sugerează că Cel care iubește și Neamurile cu o iubire eternă are totuși o iubire specială pentru acest popor, singurul cu care s-a căsătorit. Prin faptul că Isus este jertfit pentru tot pământul, se arată iubirea eternă a lui Yahwe pentru toate Neamurile. Și bucuria Domnului de la finalul istoriei nu este dată doar de Israel, ci și de Neamuri. Căci în toate profețiile legate de final se insistă atât pe refacerea relației dintre Yahwe și Israel, cât și pe intrarea în relație a tuturor popoarelor cu Yahwe. Nu cumva iubirea lui Dumnezeu față de Yahwe să umbrească iubirea Sa față de Neamuri. Nu cumva să limităm iubirea lui Yahwe la Israel. Dar nici iubirea lui Yahwe față de Neamuri nu trebuie să umbrească iubirea specială a lui Yahwe față de Israel. Este vorba de un echilibru, de o armonie între cele două, acest echilibru îl găsim desigur la apostolul Neamurilor. Acesta acceptă noua fază a revelației. Domnul altoiește în măslin Biserica dintre neamuri. Mărturia lui Hristos este dusă Neamurilor prin Biserică. Domnul plusează în mărturie față de Neamuri. Alături de revelația specială și de pedepsirea lui Israel în istorie, Dumnezeu adaugă revelația lui Isus Hristos prin Biserică. Pavel acceptă să nu rămână în Ierusalim. Pavel se duce cu TOATĂ inima la Neamuri. Pavel își slăvește slujba între Neamuri, grija Sa zi și noapte este ca Neamurile să fie o jertfă de bun miros înaintea Domnului. El luptă în rugăciune pentru mântuirea celor dintre Neamuri. Se frământă zi și nopate pentru credința celor din Tesalonic. Păstorește cu pasiune biserica dintre Neamuri, pe care Domnul Și-a câștigat-o cu sângele Lui, de care S-a alipit ca Israelul de altădată, care devine parte din Israelul lui Dumnezeu. Biserica devine ca o seminție specială a lui Israel, dar care se bucură de aceeași iubire din partea Domnului. Iubirea Domnului față de Israel ne

oglindește iubirea Domnului față de Biserică. Iubirea lui Ieremia față de Israel trebuie să devină modelul iubirii noastre față de biserica locală unde am fost chemați să slujim. Și Pavel iubește Biserica ca pe Israel, și Pavel iubește Bisericile locale după cum Ieremia iubește rămășița lui Iuda. Și Pavel nu evadează din procesul slujirii sau păstoririi. Pavel face totul pentru mântuirea câtor mai mulți dintre Neamuri, vestește cu curaj Evanghelia, rabdă totul pentru cei aleși. Iubirea față de Israel nu răcește iubirea Sa față de Biserică și față de Neamuri. Drama lui Israel nu-l defocalizează de la slujirea Bisericii. Dar în același timp, slujirea Bisericii dintre Neamuri nu-l face să uite de iubirea Domnului față de Israel. Chiar dacă zi și noapte slujește din toată inima Biserica lui Hristos dintre Neamuri, în inima sa rămâne o întristare necurmată față de Israel. Și el știe că într-o bună zi harul arătat Neamurilor va opera vindecarea lui Israel. El este trimis la Neamuri de dragul lui Israel, dar Israel este ales de dragul Neamurilor. Neamurile nu sunt doar un mijloc, ci și un scop. Israel nu este doar un mijloc, ci și un scop. Domnul vrea atât mântuirea Neamurilor, cât și mântuirea lui Israel și în mod miraculos mântuirea Neamurilor operează mântuirea lui Israel și mântuirea lui Israel operează mântuirea Neamurilor.

30. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu, și după cum, prin neascultarea lor, ați căpătat îndurare acum,

31. tot așa, ei acum n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare.

32. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de **toți**.

33. O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!

(Romani 11)

Fiecare este iubit de Dumnezeu, dar cel ce este iubit nu poate deveni decât un vas al iubirii, un vas al mântuirii prin celălalt. Căci în Împărăția iubirii, singura răsplată este iubirea. Astfel, neamurile sunt iubite devenind vase ale binecuvântării pentru Israel, iar Israel este iubit devenind vas al mântuirii pentru Neamuri. Iubește tot pământul, iubindu-ți aproapele. Slujirea lui Hristos în Biserica locală devine

modul în care iubim tot pământul inclusiv pe Israel. Neglijarea acestei slujiri înseamnă să încetăm a iubi Neamurile și pe Israel. Nu putem iubi în mod direct pe toți. Dar putem iubi pe toți iubindu-ne aproapele. Cum va da rod credințioșia noastră în cele mici pentru marginile pământului și pentru înviiorarea viei lui Israel, nu este treaba noastră. Treaba noastră este să înțelegem etapa planului lui Dumnezeu în care suntem și să fim credincioși în ceea ce ne-a fost încredințat. Faptul că nu mergem în Ierusalim sau nu mergem fizic la toate Neamurile nu înseamnă că uităm de ele. Nu înseamnă că iubim doar Biserica locală în care suntem. Slujim cu pasiune Biserica locală de dragul ei și al neamurilor și al lui Israel. Și după cum Domnul a iubit cu o iubire specială pe Israel, nu este normal să iubim și noi cu o iubire specială Biserica locală în care am fost chemați? Ne-ar putea cineva reproșa acest lucru?

43:8-44:30 – Mustrarea Iudeilor care s-au dus în Egipt

Suntem din nou uimiți de iubirea lui Yahwe față de Israel. Nu a fost suficient că i-a înștiințat prin Ieremia la Chimham, lângă Betleem, de faptul că pedeapsa Domnului îi va urmări și în Egipt? Nu meritau ei să fie lăsați în voia minții lor blestimate și Domnul să NU le mai spună nimic, ci să le trimeată degrabă pedeapsa? Dar nu se întâmplă așa. Domnul le vorbește iarăși prin Ieremia, chiar și în Egipt, chiar și după răzvrătirea poporului din cap.42-43a. Iată că Domnul le vorbește iarăși prin Ieremia și-i înștiințează de pedeapsa ce va veni, tocmai pentru ca ei să se căiască și să anuleze astfel judecata. Rămânem fără cuvinte. Concluzia este clară: iubirea lui Dumnezeu față de Israel este eternă, este ca un ocean fără sfârșit. Și dacă Israel ar trăi un milion de ani pe pământ, în aceeași răzvrătire și încăpățănare, Domnul nu ar înceta să-i vorbească, chemându-l înapoi la Sine! Iată că îl urmărește și în Egipt și acolo îi vorbește. Dar nu doar îi vorbește, ci-l urmărește și cu pedepsele Sale și are pretenția de Soț ca Israel să-i fie fidel. Este evident că legământul sinaitic nu este rupt, desființat sau anulat. El funcționează și în baza lui, Domnul cere ascultare și în baza lui, Domnul aduce pedeapsa peste poporul Lui chiar și în Egipt. Dărâmarea Ierusalimului nu anulează mânia divină între Yahwe și Israel, nu rezolvă conflictul dintre soțul mâniat și soția infidelă. Conflictul poate fi soluționat DOAR prin pocăința poporului. Chiar dacă este

alungat din casa Lui, din Palestina, poporul Său este urmărit cu atenție de Domnul. Și Domnul împlinește legământul Său pedepsindu-i și în țara Egiptului.

Mustrea poporului care s-a dus în Egipt (44:1-28) este așezată între două pasaje care vestesc căderea Egiptului în mâinile lui Nebucadnețar : (43:8-13) și (44:29-30). Iată că Domnul, în marea Sa bunătate, nu doar că le anunță dinainte pedeapsa care-i va urmări în Egipt, dar le dă și două semne istorice care vor precede pedeapsa. Primul pasaj anunță că Tahpanes va cădea în mâinile lui Nebucadnețar și că acesta își va pune scaunul de domnie exact pe pietrele pe care le-a ascuns Ieremia înaintea Iudeilor în lutul cuptorului de cărămizi de la intrarea casei lui Faraon din Tahpanes. Iudeii din Tahpanes aveau să vadă cu ochii lor împlinirea literală a acestei profeții. Dar Ieremia nu anunță doar căderea cetății Tahpanes, ci pedepsirea întregului Egipt prin mâinile aceluiași Nebucadnețar. Nebucadnețar rămâne unealta mâinii divine. Prin această unealtă va fi lovit și Egiptul. Pedeapsa nu va fi întâmplătoare. Nebucadnețar va împlini în amănunt pedeapsa Domnului: cei sortiți morții vor muri, cei sortiți robiei vor fi duși în robie și cei sortiți săbiei vor fi uciși de sabie. Iată că pedepsirea unui neam nu înseamnă o neglijare a destinului individual al oamenilor din acel neam. Dumnezeu popoarelor este și Dumnezeu oricărui duh. Domnul ia decizii acolo sus nu doar cu privire la destinul neamurilor, ci și cu privire la destinul fiecărui om din acel neam. Este o armonie perfectă între destinul unui neam și destinul fiecărui om din acel neam. Deci Nebucadnețar nu va aduce o pedeapsă întâmplătoare, ci va împlini cu precizie tot ce este hotărât acolo sus cu privire la locuitorii Egiptului. Dar printre acești locuitori aveau să fie și Iudeii, iar soarta lor în Egipt va fi prezentată în detaliu în cap.44. Nu vor putea spera că sabia lui Nebucadnețar care va lovi Egiptul îi va cruța. Sabia lui Nebucadnețar este pusă în slujba Domnului lor care este mâniat pe ei și care-l trimite în mod special pe Nebucadnețar împotriva țării Egiptului pentru a-i pedepsi. Domnul nu uită să anunțe și judecata dumnezeilor Egiptului care vor fi nimiciți sau luați în robie de Nebucadnețar. Egiptul rămânea încă celebru pentru ocultismul și idolatria lui. Cei ce căutau adăpost în Egipt nu se bazau doar pe puterea politică și militară a Egiptului, ci și pe puterea zeilor lor vestiți și admirați de multe popoare. De aceea, Yahwe nu uită să anunțe și

distrugerea zeilor Egiptului tocmai pentru ca Israel să nu se încreadă în zeii din Egipt. Domnul anunță mai dinainte:

- Căderea Egiptului;
- Unealta prin care va fi pedepsit Egiptul: Nebucadnețar!
- Căderea cetății Tahpanes;
- Locul fizic unde Nebucadnețar își va așeza scaunul Său de domnie;
- Faptul că pedeapsa adusă de Nebucadnețar va împlini soarta hotărâtă de Domnul cu privire la fiecare locuitor în parte;
- Judecarea zeilor Egiptului prin Nebucadnețar.

Fiecare detaliu al mesajului își are rolul său în a zdrobi încrederea evreilor în Egipt. Finalul capitolului 44 prevestește asasinarea Faraonului Hofra în cadrul unei lovituri de stat. Mulți din Iudei aveau să vadă acest semn ÎMPLININDU-SE înainte de a pieri sub sabia Babilonului. Datele istorice despre invazia lui Nebucadnețar în Egipt nu sunt foarte numeroase. Această invazie este însă menționată și de cartea Ezechiel. Datele istorice ne sugerează următoarele:

- 584-571 – asedierea Tirului și pustiirea Feniciei de către Nebucadnețar.
- Faraon Hofra, al patrulea faraon al celei de-a 26-a dinastii. L-a urmat la tron pe Psametic II în 589. El este cel care a trimis o armată care a cauzat retragerea temporară a trupelor babiloniene din jurul Ierusalimului. O expediție navală întreprinsă de el blocând trupele babiloniene terestre a fost parțial încununată cu succes. Herodot și o stelă din acea perioadă menționează că a fost ucis în cadrul loviturii de stat condusă de succesorul său Amasis în jurul anului 570.
- 568 – invazia lui Nebucadnețar în Egipt

Deci sfârșitul Faraonului Hofra are loc înainte de invazia lui Nebucadnețar în Egipt. Această invazie are loc după dificilul asediu al Tirului care a durat aproximativ 13 ani și care a avut un succes parțial. Tirul de pe continent a căzut,

dar Tirul insular a supraviețuit. Ezechiel 29:19-21 menționează că succesul din Egipt este o răsplată din partea lui Yahwe asupra lui Nebucadnețar pentru istovitorul asediu împotriva Tirului. Prin profețiile lui Ieremia, Domnul proclamă că destinul Egiptului este în mâna Sa și nu sub autoritatea împărătesei cerului sau a celorlalți zei ai Egiptului. Bet-Șemeș-ul din 43:13 înseamnă templul soarelui și este considerată o referire la Heliopolis (orașul soarelui). El are în vedere înfrângerea zeului Amon-Ra, unul din cei mai puternici dintre zeii Egiptului. Yahwe revendică autoritatea asupra țării Egiptului tocmai pentru ca evreii să nu se amăgească singuri încrezându-se în zeii Egiptului. Yahwe nu operează pedepse doar pe teritoriul Palestinei ci și în Egipt, și oriunde în lume, căci este Domnul întregului pământ.

Evreii care au fugit cu Ghedalia din țara lui Iuda s-au refugiat la Tahpanes. Dar 44:1 îi menționează și pe evreii de la Migdol, Nof și țara lui Patros. Reiese că erau și alți evrei în Egipt, unii din ei plecați acolo înainte de căderea Ierusalimului. Ei sunt menționați și în 24:8-9. Observăm că se face o distincție între rămășița evreilor din Babilon și cea din Egipt. Planul Domnului va continua prin rămășița din Babilon. Acesteia îi promite Domnul un har special prin care va supraviețui în istorie. Dar rămășiței din Egipt îi este sortită pieirea. Iată că în diaspora evreiască nu este la fel. În zona Babilonului este mai mult har. În zona Egiptului este numai pedeapsă. De ce? Cei din Babilon fuseseră luați cu forța acolo și trebuiau să rămână acolo după porunca Domnului (vezi Ier.29) Dar cei din Egipt merseseră de bunăvoie în Egipt încălcând porunca Domnului care le interzicea acest lucru. Este evident de ce cele două rămășițe au destine diferite. Este evident faptul că Domnul le cerea ascultare chiar în robie. Nici măcar țara diasporei nu o puteau alege de bunăvoie. Chiar și zona robiei era hotărâtă de Domnul! A uitat Domnul pe poporul Său? I-a lepădat? A anulat legământul sinaitic? Nicidecum!

Dar Dumnezeu nu le reproșează doar faptul că sunt în Egipt, ci și idolatria în care erau. Cei din Egipt slujeau idolilor Egiptului și în special împărătesei cerurilor căreia îi făceau turte. Dacă Domnul ar fi dat cartea de despărțire în anul 586, de ce ar fi fost atât de supărat de idolatria celor din Egipt? Dar pentru că rămâne soțul lor, idolatria lor însemna tot un act de infidelitate care rănea inima lui Yahwe și făcea să-i stârnească mânia din nou. În anul 586, Soția este doar alungată din Casă, de la Fața Domnului. Domnului îi este ceva mai ușor în relația cu Israel, dar

idolatria sa înseamnă tot curvie, iar ea rămâne o curvă. Da, o curvă care a fost crunt pedepsită și care a fost alungată de acasă, dar fără a primi cartea de despărțire. Yahwe se așteaptă ca această pedeapsă să o trezească și să se vindece de curviile ei. Astfel, anul 586 nu înseamnă o abandonare a femeii în curviile ei, ci o pedepsire a ei pentru vindecarea ei. Tot așa, în 44:2-3 căderea Ierusalimului este adus ca argument împotriva idolatriei. Într-adevăr, Ierusalimul, templul și scaunul lui David erau cele trei argumente supreme de care poporul se lega pentru a-și justifica curvia fără a se teme de pedeapsă, dar acum incredibilul s-a produs sub ochii lor: Ierusalimul era ruine. Templul ars, scaunul lui David gol și aruncat la pământ. Nu mai aveau de ce să se lege spunând: *Templul Domnului! Templul Domnului! Templul Domnului!* Anul 586 nu înseamnă deci o renunțare din partea lui Yahwe, un divorț, ci o nouă măsură pentru vindecarea poporului. După această măsură, iată că Domnul cheamă pe poporul Său la Sine. Nu așteaptă să treacă 70 de ani, ci-l cheamă în a doua zi după căderea cetății. Astfel, Domnul se așteaptă ca Ghedalia să conducă poporul la căință, sau măcar să îl întrebe pe Ieremia ce este de făcut, sau măcar să-l roage să întrebe pe Domnul atunci când a ajuns la cunoștința sa informația legată de planul diabolic al lui Ismail. Dar Ghedalia nu-l bagă în seamă pe Ieremia. Or în acea vreme, în orice țară, nicio decizie politică sau militară majoră nu se lua fără consultarea magilor, preoților, sau proorocilor. Iată de ce căpetenia magilor este pe câmpul de luptă în fruntea oștirii. Și această căpetenie îi spune lui Ieremia: *Tu ești cel mai tare prevestitor! Nebucadnețar te invită deci în Babilon la curtea sa, printre sfetnicii săi. Dar faci cum vrei!* Și totuși Ghedalia nu întreabă pe Ieremia. Și astfel, măcelul lui Ismail găsește o bază spirituală legală pentru a se putea manifesta. De-abia după măcel, poporul își aduce aminte de Ieremia și se adună în jurul lui pentru a-l întreba. Dar de ce nu au făcut-o înainte? Iată că Dumnezeu se așteaptă la căință din partea poporului nu după cei 70 de ani, ci chiar a doua zi după căderea cetății. Acest lucru este clar precizat și în v.8-9 și mai ales în v.10:

- Ei nu s-au smerit nici până în ziua de azi, n-au frică, nu urmează Legea Mea și poruncile Mele...

După anul 586, pretențiile lui Yahwe de la poporul Său nu scad. Rămân aceleași. Ba dimpotrivă, parcă cresc! Căci dărâmarea cetății devine cel mai

puternic argument istoric adus împotriva lor spre chemarea lor la pocăință. Astfel, Domnul se așteaptă acum, mai mult ca înainte de 586, ca ei se întorcă la El. Cum trebuie dar, să înțelegem cei 70 de ani ai Babilonului? Ca ceva fix sau ceva flexibil? Este posibil ca Domnul să fi anticipat că poporul se va împietri și că va avea nevoie de o perioadă lungă de robie pentru a se trezi cât de cât. De asemenea, este posibil ca a lor căință timpurie în robie să fi refăcut doar relația, fără a opera imediat întoarcerea lor în țară. Este dificil să alegem între cele două variante. Dar din perspectiva cap.44, e cert că Domnul aștepta căința imediat după anul 586 și continuă să-i pedepsească pentru idolatria lor. Israel rămâne totuși curva curvelor și după anul 586. Nepocăința ca națiune împiedică venirea lui Mesia și aducerea Împărăției Sale pe pământ. Astfel, lumea nu este condusă de Mesia, ci de tot felul de fiare (vezi Daniel 7) care se ridică pe pământ promovând idolatria, mândria, imoralitatea. Dar baza legală de acțiune a acestor fiare este dată de adulterul lui Israel care împiedică încheierea istoriei păcatului și a suferinței. Și prin aceste fiare, cel rău atacă rămășița celor credincioși (vezi încercările la care sunt supuși Daniel și cei trei prieteni în Babilon, sau cei credincioși din popor pe vremea lui Antioh Epifanes). De asemenea, aceste fiare devin și uneltele prin care Domnul continuă să pedepsească pe poporul Său. Astfel, Israel devine vinovat pentru perpetuarea răului din lume, pentru tot răul produs de aceste fiare, pentru toate crimele vărsate pe pământ și pentru toate suferințele cauzate sfinților. Adulterul lui Israel face ca Satana să rămână stăpânitor peste această lume și să poată întuneca mintea popoarelor și să prigonească sau să omoare pe sfinți. Profețiile din cartea Isaia sau din cartea Daniel au în vedere deopotrivă, robia babiloniană dar și cea romană după respingerea lui Mesia. Este logic să credem că principiul nașterii fiarelor din Daniel 7 rămâne valabil și după anul 70 d.H. Israel devine vinovat pentru tot răul din lume, și mai ales pentru prigonirea și omorârea tuturor sfinților. Cel mai mai rău sub soare este prigonirea Bisericii lui Hristos. Pavel știa acest lucru. Cel rău are drept să cearnă și să atace Biserica din pricina nepocăinței lui Israel. Măhrama de peste popoarele care-L urăsc pe Hristos este ținută acolo prin nepocăința lui Israel. La ea se găsește astfel tot sângele vărsat pe pământ. Dacă păcatul intră în lume prin neascultarea lui Adam, el este păstrat în lume prin nepocăința lui Israel. Atunci, dacă lucrurile stau așa, devine evident că în Apocalipsa, curva curvelor rămâne tot Israelul ca NAȚIUNE. Curvia ei continuă.

Ea va naște apariția Fiarei care va prizoni pe creștini (care reprezintă rămășița credincioasă a poporului ales, ca Daniel și cei 3 prieteni din Babilon) și apoi va lovi și în Israel. Nu spun că neascultarea Bisericii nu are și ea un rol în istorie, dar rolul națiunii Israel este determinant, deși se află în robie. Am văzut cum istoria mondială gravita în jurul lui Israel chiar dacă acesta era în robie. Egiptul și Babilonul erau puterile mondiale ale lumii de atunci. Și iată că în centrul conflictului lor se află o rămășiță de evrei! Și după anul 586, poporul evreu rămâne motorul istoriei. Oare nu se întâmplă la fel și după anul 70? Biserica nu este decât o seminție de tip recabit altoită în măslin. Ea este cum o numește Apoc.12 RĂMĂȘIȚA seminției femeii. Și observăm că RĂMĂȘIȚA nu poate schimba cursul istoriei așa cum îl face întregul. Daniel este credincios în Babilon, dar acest lucru nu determină o schimbare spectaculoasă pe scena istoriei. Doar când o rămășiță mai mare se căiește are loc repatrierea. Doar când Israel ca națiune se căiește va avea loc venirea lui Mesia. Desigur, Daniel e folosit ca vas pentru a produce o trezire în Israel, dar acest lucru DUREAZĂ. Daniel trebuie să aștepte cu răbdare și să sufere ocară alături de poporul său ales. Daniel este conștient că toate necazurile sale din Babilon se datorează în cele din urmă nepocăinței fraților săi evrei. Dar Daniel nu îi acuză. Așteaptă cu răbdare și rămâne credincios de dragul lor. Oare nu prefigurează Daniel rolul Bisericii dintre neamuri? Biserica dintre neamuri devine parte a RĂMĂȘIȚEI credincioase a poporului evreu. Dar oricât de numeroasă ar fi ea, ea rămâne tot doar o seminție a lui Israel. Și oricât de ascultătoare ar fi ea, nu poate mișca și închide istoria așa cum o face întregul. Nu înseamnă că nu influențează istoria și că nu are în timp și influență asupra întregului. Am greși profund. Dumnezeu a continuat tot timpul planurile Sale prin rămășiță, dar LENT. Domnul lucrează în istorie prin rămășiță spre mântuirea unora dintre neamuri, spre grăbirea căinței întregului trup. Dar lucrează LENT. Și nu garantează rămășiței că ascultarea ei va produce în mod automat și repede căința întregului. De altfel, credințioșia lui Iosia, Ieremia, Ezechiel, Daniel nu a produs căința lui Israel. În Noul Testament, Domnul pare că revigorează rămășița credincioasă a evreilor prin altoirea în ea a Bisericii dintre Neamuri. Pavel ne spune: *unele ramuri au fost tăiate și în locul lor ați fost altoiți voi și ați fost făcuți părtași rădăcinii și grăsimii măslinului, nu vă fâliți față de ramuri. Dacă te fâlești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine.* Este cât se poate de clar că

Biserica nu devine un alt popor, un nou popor, separat și independent de cel vechi. Este un singur popor al lui Dumnezeu, o singură soție a lui Yahwe. Biserica devine parte din acest măslin. Dar nu este rădăcină. Este o parte din ramuri pentru a revigora întregul. Deci Biserica are statutul rămășiței credincioase din Israel din robia Babiloniană. Când recitim profețiile din Daniel 7-12, conceptul de poporul sfinților este înțeles ca poporul evreu, iar acei înțelepți credincioși din popor sunt rămășița credincioasă din popor, în care putem include acum pe creștinii evrei alături de creștinii dintre neamuri. Oare nu astfel explică acest concept și Apoc.12? Diavolul aruncat pe pământ este mâniat pe femeie. Femeia este națiunea Israel. 3 ani și jumătate nu i se lasă să facă rău femeii. Și atunci el face război cu RĂMĂȘIȚA seminției ei, adică cei care păzesc poruncile lui Isus. Biserica formată din creștinii evrei și neevrei DEVINE rămășița credincioasă a Femeii, a poporului sfinților. Astfel înțelegem de ce impactul Bisericii, deși real, este totuși limitat. Căci deși rămășița operează asupra istoriei și asupra întregului, ea nu obține în mod automat rezultate vizibile asupra întregului. Drept dovadă avem primul secol. Biserica are un apogeu. Lideri excepționali. Sute de mii de creștini. Mulți martiri. Evanghelia este vestită până la marginile pământului. Se împlinesc profețiile lui Isus despre dărâmarea Templului. Nimic nu se întâmplă. Israel nu se căiește. Isus nu se reîntoarce. Neamurile rămân sub măhramă. Sfinții sunt în continuare prizonieri. Desigur, în toată istoria lui Israel, continuarea planului istoric și trezirea întregului a avut loc prin rămășița credincioasă ai cărei reprezentanți de cinste îi știm: Moise, Iosua, Samuel, David, Isaia, Ezechia, Ieremia, Daniel, Ezra, Neemia, Ioan Botezătorul, cei 12 apostoli, Pavel etc. Rolul lor nu trebuie subestimat. Asupra lor se concentrează atacurile celui rău. El știe că de acolo poate porni trezirea întregului. Astfel, nu este de mirare că, atunci când Balaurul nu poate lovi femeia, el se focalizează asupra distrugerii rămășiței. Ne aducem aminte de conceptul grăbirii venirii Domnului pe care l-am dezvoltat în Evanghelia după Matei. Prin lentila cărții Ieremia vedem eroarea din acea perspectivă. Nu înțelegeam relația dintre Israel și Biserică și vedeam Biserica ca NOUL POPOR, separat de Israel cu drepturi depline ca Israel. Dar Biserica este doar o seminție. Ascultarea Bisericii nu poate avea decât impactul ascultării unei rămășițe. La fel și neascultarea Bisericii nu poate avea decât efectul neascultării unei rămășițe. Întregul îl reprezintă Israelul. Misterul celor 2000 de ani se explică prin refuzul lui

Israel de a se căi. Desigur, este mereu o relație între rămășița credincioasă și întreg. Și poate că și neascultarea Bisericii a mărit perioada de timp a nepocăinței lui Israel. Dar cheia rămâne Israelul. Și nașterea lui Anticrist se adapă tot din adulterul lui Israel. Și Anticrist va fi în primul rând o unealtă pentru pedepsirea lui Israel, pentru o pedeapsă cruntă, ca cea din anul 70, dar care va fi urmată ÎN SFÂRȘIT de căința lui Israel ca ÎNTREG. Toate suferințele Bisericii se datorează în cele din urmă nepocăinței lui Israel. Din pricina lui Israel, suntem acum sub ținta atacurilor spirituale ale celui rău. La fel cum Daniel a ajuns rob în Babilon din pricina neascultării lui Israel, și Biserica suferă în prezent din pricina lui Israel, dar Iosif și frații s-au reîntâlnit la momentul potrivit. Iosif și-a continuat traseul printre neamuri. Frații și-au continuat destinul prin necazuri. La momentul potrivit, când și Iosif era pregătit și frații lui erau pregătiți s-au reîntâlnit. Iosif prefigurează rămășița credincioasă, iar frații - întregul națiunii Israel. Timp de 2000 de ani rămășița credincioasă a Bisericii și-a urmat destinul printre neamuri. Națiunea Israel și-a urmat și ea un destin greu. Și prima și a doua sunt pregătite pentru momentul reîntâlnirii. Poate că la fel cum Domnul a lucrat la inima lui Iosif, a lucrat și la inima rămășiței în acești 2000 de ani. Poate inima rămășiței este gata. Poate inima lui Iosif a fost gata mai devreme. Poate inima fraților lui Iosif nu este încă gata. Poate de dragul pregătirii lor, trebuie să mai răbdăm împreună cu ei. Finalul decisiv nu poate veni decât atunci când și frații lui Iosif sunt suficient de smeriți de necazurile istoriei. Poate mai avem puțin de așteptat. Poate noi ca rămășiță suntem în întârziere cu pregătirile. Nu putem decât să fim credincioși în dreptul nostru și să sperăm și să așteptăm cu răbdare, până când frații lui Iosif vor fi și ei gata. Biserica devine astfel mai puțin responsabilă de destinul istoriei. Dar în același timp, și mai puțin determinantă. Dar rolul rămășiței își are locul lui, cum a avut și Ieremia un rol excepțional în istorie, măcar că drama a continuat. Să nu cumva să ne minimalizeze rolul continuarea dramei. Rămășița rămâne cheia prin care Domnul lucrează. Munca în echipă înseamnă a respecta ritmul echipei. Aici este truda și răbdarea rămășiței. Aici este truda și răbdarea Bisericii. Ea trebuie să accepte ritmul atât de lent al lui Israel. Ea rabdă împreună cu Yahwe, iubește împreună cu Yahwe, suferă împreună cu Yahwe, așteaptă împreună cu Yahwe, lucrează împreună cu Yahwe pentru pregătirea finalului. Yahwe a conlucrat mereu cu rămășița credincioasă pentru a chema la Sine pe Israel. Prin această rămășiță, s-

au transmis noi revelații, noi declarații de iubire. Prin această rămășiță s-a mijlocit pentru iertarea poporului. Prin această rămășiță s-a diminuat răul în Israel și în lume. Prin ea, s-au făcut diverse treziri spirituale în Israel. Prin ea, Lumina Evangheliei a ajuns și la mulți dintre Neamuri. Prin această rămășiță, planul istoric al Domnului a continuat. Și în ciuda credincioșiei rămășiței, Israel a rămas cel mai adesea împietrit. Dar rolul rămășiței a rămas semnificativ, făcând posibilă istoria și mântuirea multora. Și în tot acest plan, strălucește răbdarea lui Yahwe și iubirea Sa eternă pentru Israel și pentru lume. Domnul nu renunță. Și iată că nu a renunțat nici până în ziua de azi. În acest plan măreț, cei din rămășiță sunt, cel mai adesea, predestinați ca Ieremia. Sunt predestinați pentru o anumită etapă din planul lui Dumnezeu cu Israelul. Ieremia a fost predestinat să fie ultimul profet înainte de căderea Ierusalimului. Credincioșia sa nu a putut împiedica luarea cetății. Nu acesta a fost rolul lui. Cum am văzut, rolul a fost altul. Dar chiar dacă nu a dus la căința lui Israel, rolul lui a fost extrem de important și prin el, slava Domnului a strălucit enorm și unii evrei și unii dintre neamuri au fost mântuiți. Cu David a fost altfel. Prin David, Israel a fost trezit. Ce vremuri frumoase a prins David! Dar a fost David mai credincios ca Ieremia? Nu, dar a prins alte vremuri. În cele din urmă, nici lucrarea lui Isus nu a dus la căința lui Israel. Și Isus a fost Cel cu adevărat credincios în toate. Dar și Lui i s-a dat un anumit rol în această poveste de iubire. Și în această poveste de iubire, strălucește gloria lui Dumnezeu tocmai prin încăpățânarea lui Israel. Nepocăința lui Israel nu este de dorit, e adevărat. Aduce întristare Domnului, mult rău în lume, și multă ocară Numelui Său. Dar în același timp, prin împietrirea acestui popor, îndurarea și iubirea Domnului strălucește în mod unic. Și El intervine mereu în istorie pentru a-și reabilita Numele. Și cu cât înfrângerea este mai mare, cu atât victoria ce va fi generată prin ea, este mai mare. Biserica face parte din rămășița credincioasă, iar noi facem parte din Biserică. Aceasta este faza planului divin în care am fost predestinați să ființăm. Și lupta se dă în fiecare generație și pentru fiecare generație. Domnul nu ne garantează succesul dacă suntem credincioși. Dar ne garantează că prin noi, slava lui Dumnezeu va străluci în mod unic așa cum a strălucit prin Ieremia. Nici Ieremia nu a avut succes vizibil, căci Israel nu s-a căit, iar Ierusalimul a fost distrus. Dar tocmai insuccesul lui face să strălucească mai mult în el slava lui Dumnezeu. Dar Ieremia iese din scenă. Bătălia luminii continuă în următoarea generație prin

Daniel. Noi provocări, noi declarații de iubire, noi revelații, noi oameni mântuiți. Și iată că planul continuă și azi prin noi. O nouă generație din care Domnul trebuie să atragă la Sine pe oile Sale risipite, ca la final, toți cei mântuiți din fiecare generație și toți cei ce au întrupat ceva specific din iubirea divină să fie adunați laolaltă într-o mare capodoperă. Și ce slavă va fi atunci, când fiecare părticică din chipul lui Mesia zidită în fiecare dintre sfinți va fi pusă alături de celelalte părțicele. Și când vom vedea legătură dintre ele și dintre secole și dintre fiecare generație, vom rămâne uimiți de acest plan măreț, fiecare secol, fiecare an și fiecare zi, fiecare credincios și fiecare generație avându-și rolul ei unic și indispensabil. Yahwe nu se poate repeta. Iubirea Sa este eternă. Este mereu nouă, este mereu originală. *Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, **fîndcă** voia să-Și arate mânia și să-Și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire; și să-Și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă (despre noi vorbesc)? (Rom.9:22-23)*

Scopul lui Dumnezeu prin acest plan măreț nu este Acela de a-l încheia cât mai repede, ci Acela de a Se descoperi cât mai mult. Și fiecare etapă din planul Său desăvârșește și duce la împlinirea acestui scop. Dacă Domnul voia, putea încheia acest plan mult mai devreme. Dar Domnul urmărește să transmită o anumită REVELAȚIE prin acest plan. Și la fel cum împietrirea lui Faraon creează cadrul necesar pentru ca semnele lui Yahwe să se înmulțească în țara Egiptului, la fel și împietrirea lui Israel creează cadrul necesar pentru a se înmulți semnele iubirii lui Yahwe în istorie. Totul merge conform planului. Dar lupta pentru fiecare generație, și șansa fiecărei generații este reală. Isus se luptă efectiv pentru câștigarea generației Lui. Nepocăința acesteia face totuși parte din planul divin, și astfel se inaugurează o nouă etapă, cea a Bisericii, în care iubirea lui Yahwe se manifestă în forme noi. Spuneam că în acest plan suntem predestinați pentru o anumită etapă. Mântuitorul le spune ucenicilor că mulți oameni neprihăniți au vrut să prindă perioadă istorică trăită de ei și totuși nu au avut acest har. Însă acest har a fost dat ucenicilor. În acest plan, nu putem deci decât să înțelegem și să acceptăm rolul care ni s-a dat în această poveste de iubire. Unii oameni neprihăniți au prevestit venirea lui Mesia, ca alții să prindă vremea venirii lui Mesia. În acest plan nu este

grabă. Planul trebuie să se împlinescă până la capăt, pentru ca gloria Sa să strălucească în chip desăvârșit.

Ne tulbură răspunsul primit de Ieremia de oamenii din Patros. Aproape că nu este de crezut. Ei consideră că Ierusalimul a căzut pentru că NU au mai adus tămâie împărătesei cerurilor, nu tocmai pentru că au adus tămâie împărătesei cerurilor. Dar când au încetat ei să aducă tămâie idolilor? Au făcut o pauză în acest sens după moartea lui Iosia? Nu prea reiese acest lucru. Este adevărat că în timpul reformei lui Iosia au făcut anumite pauze în acest sens și astfel ei puteau considera căderea Ierusalimului ca o pedeapsă din partea idolilor pe care nu i-au cinstit pe vremea lui Iosia. Astfel argumentul forte împotriva lor (căderea Ierusalimului) ei îl transformă într-un argument forte în favoarea lor. O, cât de rea este această inimă. E capabilă să justifice orice, să răstălmăcească orice, să pervertească orice. Iată că poporul se cufundă și mai mult în împietrire. Înainte de anul 586 timpul și cetatea constituiau argumentul lor suprem în favoarea lor și împotriva lui Ieremia, dar templul și cetatea sunt distruse după profețiile lui Ieremia. Ne așteptăm ca poporul să fie smerit în fața lui Ieremia. Dar în cap.43a, poporul îl acuză din nou pe Ieremia că nu vestește cuvintele Domnului. Totuși în cap.44 fac un pas și mai mare în cufundarea lor în minciună. Dacă în cap.43a ei sfidează pur și simplu dărâmarea Ierusalimului, acum folosesc acest eveniment în FAVOAREA lor. Găsesc o explicație favorabilă. De asemenea, răzvrătirea lor este mai fățișă. Dacă în cap.43a îl acuză direct pe Ieremia că nu vestește cuvintele Domnului, în cap.44 ei îi spun: *nu vom face nimic din ce ne spui tu în Numele Domnului...adică: chiar dacă într-adevăr Domnul te-a trimis, nu te vom asculta...noi știm mai bine!* Cu cât calcă în picioare Lumina, cu atât poporul se împietrește mai mult și astfel, după anul 586, ei devin mai împietriți ca înainte. Cu cât calcă o nouă declarație de iubire din partea Domnului, cu cât se mai așază un strat gros de întuneric și orbire pe inima lor. Nu te poți juca cu Lumina. Nu poți să ignori la nesfârșit trimișii lui Dumnezeu. Deci ei fie fac aluzie la perioada lui Iosia, fie pur și simplu inventează spunând că au încetat să aducă tămâie idolilor înainte de căderea Ierusalimului. Observăm că pasajul insistă pe rolul *FEMEILOR* din popor în cufundarea poporului în idolatria Egiptului. Jertfele aduse împărătesei cerurilor sunt condamnate de Ieremia în cap.7. Ei aduc acest tip de jertfe înainte de căderea Ierusalimului. Femeile sunt cele care

aduc acum aceste jertfe în Egipt. Bărbații lor le iau apărarea. Iar femeile se justifică spunând că aduc aceste jertfe cu aprobarea bărbaților lor. Ca în Eden, femeia devine din nou *VASUL* prin care păcatul infectează comunitatea lui Dumnezeu. Și la fel ca în Eden, bărbatul nu ia atitudine față de femeie, ci trece în tabăra ei, cu riscul de a se situa în conflict cu însuși Domnul. Cap.44 conține ultimul mesaj adresat de Domnul prin Ieremia care este consemnat în această carte. Și acest pasaj alocă o atenție specială relației dintre soții și soțiile din popor și modului în care Șarpele se folosește din nou de realitatea familiei pentru a infecta comunitatea sfinților. Nu este întâmplător. Domnul a încercat să reediteze în Canaan Edenul de altădată. După cum Edenul era o grădină prin care trebuia binecuvântat tot pământul, Canaanul devenea o țară a Domnului prin care trebuiau binecuvântate toate țările și neamurile pământului. Alungarea din Canaan a poporului ne aduce aminte de alungarea din Eden a primei familii. Iar strategia Șarpelui din Eden este eficientă și în noul Eden al Palestinei: idolatria pătrunde prin femeie și este apoi adoptată și de bărbat. Darul familiei este din nou pervertit și folosit de cel rău pentru distrugerea lucrării lui Dumnezeu și pentru înmulțirea răului în lume.

Un alt lucru extrem de dureros. Poporul care încălcase legământul cu robii din cap.34, acum nu voia să încalce jurămintele făcute împărătesei cerurilor. Deodată, în popor se naște onestitatea, corectitudinea, dorința de a-și respecta jurămintele. Răspunsul lui Dumnezeu este și el tulburător. Dumnezeu jură pe Numele lui cel Mare că nimeni din evreii din țara Egiptului nu vor mai jura: *Viu este Domnul!* Căci toți vor pieri. Astfel, Domnul nu va mai permite ca Numele Său să fie pângărit de un asemenea popor dual. Domnul nici nu va îngădui ca acest popor din Egipt să beneficieze de întoarcerea în țara promisă, căci cei care se vor întoarce vor spune: *Viu este Domnul care ne-a scos din țara de la miazănoapte!* (vezi cap.16, cap.23a). Dumnezeu Se jură pe Sine că va nimici acest Dumnezeu. Cel care Se jurase pe Sine că va înmulți sămânța lui Avraam, ajunge Să Se jure pe Sine că va nimici sămânța lui Avraam risipită în Egipt. La fel cum Ioachim a reușit să obțină *OPUSUL* promisiunii davidice, acest popor idolatru din Egipt a reușit să obțină *OPUSUL* promisiunii avraamice. Iată deci că nu TOT Israelul va fi mântuit și va beneficia de restaurarea finală, ci doar o mică rămășiță. *RESTUL* vor pieri cu toții sub mânia lui Dumnezeu. Destinul lui Israel nu înseamnă doar mântuire, ci

NIMICIRE și MÂNTUIRE. NIMICIRE pentru cei mai mulți din popor și MÂNTUIRE doar pentru o rămășiță. Căci la final, cum ne-a arătat Zaharia cap.12-14, tot doar o rămășiță va fi MÂNTUITĂ.

Dar cap.44 nu se încheie pe acest jurământ solemn. Se încheie tot pe imaginea îndurării lui Dumnezeu. Domnul nu va aduce imediat judecata în Egipt. Le va da un răgaz să se căiască. Și câțiva (foarte puțini, cât se pot număra pe degete) vor scăpa totuși cu viața și se vor întoarce în țară. Cum spuneam, cap.44 conține ultimul mesaj (consemnat) rostit de Domnul prin Ieremia către popor. Și acest mesaj, deși este unul al judecății, se încheie totuși pe imaginea îndurării. Îndurările Domnului față de Israel nu s-au terminat. Ele se înmulțesc în fiecare dimineață. Pentru că iubirea Sa față de Israel este cu adevărat veșnică, infinită, inepuizabilă.

După tragedia din anul 70, Israel nu S-a smerit întrebându-se: *oare nu mi s-au întâmplat aceste lucruri pentru că am răstignit pe Isus și am prigonit pe urmașii lui?*, ci a găsit noi justificări la fel cum a găsit și această rămășiță care a supraviețuit anului 586 î.d.H. Astfel, după anul 70 se pare că împietrirea lui Israel se AMPLIFICĂ și nu se DIMINUEAZĂ. Oare câte necazuri trebuie să se mai abată asupra acestui popor ca să se trezească și să se întrebe: *oare de ce Domnul este împotriva Mea și NU împlinește promisiunile Sale din legământul sinaitic?* Cum este posibil să privești aceeași realitate: dărâmarea Ierusalimului, și să dai interpretări opuse? Ei spun: pentru că nu am adus tămâie idolilor a căzut cetatea. Ieremia spune: tocmai pentru că ați adus tămâie idolilor a căzut cetatea. La fel și în anul 70: *pentru că nu am fost suficient de RELIGIOȘI a căzut cetatea*. Isus le-a spus: *tocmai pentru că sunteți RELIGIOȘI și ați făcut din religia voastră un idol de moarte va cădea cetatea*. Idolatria vizibilă din anul 586 este înlocuită în sec.1 de idolatria ascunsă a inimii. Dacă Israel a reușit să răstălmăcească semnificația idolatriei fizice vizibile, cu atât mai mult a reușit să răstălmăcească semnificația idolatriei ascunse a inimii. Cât de cumplită trebuie să fie împietrirea și mährama care s-a depus peste Israel în sec.I? Oare din pricina acestei împietririi MULT mai MARI decât cea din anul 586 au fost nevoie de 2000 de ani de necazuri peste acest popor ca piatra să fie sfărâmată? Și tot va mai fi nevoie de un ultim necaz ca ea să

cadă de tot. Scena istoriei se pregătește intens și cu rapiditate pentru lucrarea ultimului Ismail sau Haman al istoriei. Dar va fi ultimul necaz.

45:1-5 – Mesaj către Baruc

Desigur ne întrebăm de ce așază autorul mesajul adresat lui Baruc exact în acest loc al cărții. Acest mesaj este rostit de Domnul în anul al 4-lea al lui Ioachim, deci în jurul anului 605 î.d.H în contextul bătăliei de la Carchemiș. Este contextul cap.36, când Ieremia a început să scrie cartea profețiilor sale cu ajutorul lui Baruc. De ce așază deci Ieremia acest pasaj după cap.44 care am văzut că reprezintă ultimul mesaj consemnat adresat de Yahwe lui Israel prin Ieremia? De ce așază acest pasaj înainte de secțiunea care include profețiile adresate neamurilor? Dar mai întâi să deslușim mesajul. Baruc avea niște frământări sufletești. Mesajul Domnului îi oferă un răspuns pentru aceste frământări. În primul rând, observăm că Baruc este tulburat deoarece Domnul a adus întristare peste durerea lui. Despre ce să fie vorba? În ce consta durerea sa și cum a adăugat Domnul întristare peste această durere? Poate că durerea sa era legată de situația țării. Țara era vasală Egiptului plătind un greu tribut acestuia. Domnul adaugă întristare peste această durere anunțând că în viitor situația țării va deveni și mai rea. Sau poate durerea lui Baruc era cauzată de niște eșecuri pe plan personal. Într-adevăr, întrebarea din v.5a pare a fi cheia: *Și tu umbli după lucruri mari?* Sau în altă traducere: *Tu cauți pentru tine lucruri mari/mărețe?* Deducem că Baruc visa la realizări importante, poate la o funcție foarte înaltă la curtea împăratului. Ca orice om, avea visele sale. Dorea să se realizeze, să obțină o funcție înaltă și respectată, să obțină venituri mai mari, să zidească o casă impunătoare unde să poată locui liniștit alături de familia lui, dar se pare că aceste vise nu prea se împlineau. De aici sursa durerii sale, iar Domnul adaugă întristare peste această durere. Cum anume? Poate tocmai implicându-l în această slujbă periculoasă de a-l ajuta pe Ieremia să scrie cartea. Baruc realiza cu siguranță că prin această acțiune își puna viața în pericol, intra în conflict cu regele și își tăia șansa de la orice promovare la curtea împăratului. Dar poate că durerea lui Ieremia era ea însăși amestecată cu anumite așteptări. Poate se gândea la Iosif, la David, care după ce au suferit, au primit și o înălțare pe măsură, chiar în viața aceasta. Poate se gândea că sacrificiul pe care el îl face acum în defavoarea viselor sale de realizare profesională și socială, va fi în viitor răsplătit

de Domnul tocmai prin împlinirea acestor vise. V.3 alături de v.5 ne arată clar că durerea lui Ieremia este strâns legată și amestecată cu dorința sa de înălțare. Domnul însă este ONEST cu Baruc. Nu-l păcălește. Nu-i promite ca lui David o înălțare pământească în această viață. Îi explică faptul că el trăiește o secvență istorică DIFERITĂ de cea a lui David. Nu se mai putea vorbi de o înălțare în Iuda sau la cureta împăratului căci Iuda nu va mai fi, iar scaunul lui David va rămâne gol. Baruc căuta o înălțare în cadrul destinului țării sale. Dar țara era sortită pieirii. Cum să fii înălțat într-o țară dată spre nimicire? Oare era greșit că Baruc visa după acele lucruri mari? Desigur, putem intui ușor că existau rădăcini idolatre în acele vise de înălțare. Dar nu visele ar fi fost problema, ci acele rădăcini idolatre. Domnul curăță aceste rădăcini idolatre din inima lui Iosif, dar visele sale se împlinesc. Nu a fost așa și cu Moise și cu David, care până la urmă au devenit mari izbăvitori ai lui Israel? Dar la Baruc era altă situație. Nu doar că visele aveau rădăcini idolatre, dar aceste vise NU se armonizau deloc cu secvența istorică în care trăia Baruc. El trăia o secvență istorică specială, unică în istoria lui Iuda de până atunci. Planul Domnului mergea în direcția pustirii țării. Astfel, nu există nicio cale de conciliere între visele lui Baruc și visele lui Yahwe. Iar Yahwe este onest cu Baruc și-i spune adevărul. Domnul îi explică de ce visele sale NU se pot împlini. Planul Domnului este mai important decât visele sale. Planurile Domnului nu se pot schimba doar ca Baruc să poată obține lucruri mari în țara lui Iuda. Planurile Domnului revelate de Domnul prin Ieremia sunt un dat. Ele nu se schimbă. Istoria va merge *ORICUM* în sensul vestit de Ieremia. Singurul deci care poate face ceva este Baruc. El poate renunța la visele sale, urmând exemplul lui Ieremia însuși care a trebuit să renunțe la toate visele sale pentru a se putea sincroniza cu direcția planurilor Domnului. Baruc nu poate decât să calce pe urmele lui Ieremia, să renunțe la visele sale de viață liniștită și lăudată în Iuda și să accepte respingerea și ura din partea lui Israel. Iar la final, să nu se aștepte la o reabilitare de tip davidic la curtea împăratului. De ce? Această curte nu va mai exista. Iuda ca stat nu va mai exista. Și atunci singurul lucru pe care Domnul i-l poate promite este VIAȚA sa, în toate locurile unde va merge. Este adevărat că v.5 sună a muștrare? Chiar este o muștrare. Domnul este în pragul alungării soției Sale de la fața Sa, iar în mijlocul acestei drame, lui Baruc îi arde de lucruri mari. Țara e dată nimicirii, iar Baruc visează la înălțare la cureta împăratului. Baruc este chemat

să-și sincronizeze planurile, visele, așteptările cu FAZA specifică a istoriei dintre Yahwe și Israel în care el a fost predestinat să intre în ființă. Era vorba de o fază dramatică a căsniciei dintre Yahwe și Israel. Putea Baruc să se alipească de Domnul fără să guste din această dramă, fără să devină parte din ea? Poți avea o viață liniștită și fericită când cel mai bun prieten al tău trece prin drama cea mare a vieții lui? Domnul îl muștră cu blândețe pe Baruc. Să ne amintim de procesul formării lui Ieremia, de răbdarea și îngăduința lui față de Ieremia. Acum era rândul lui Baruc să intre în acest proces. Domnul îi arată aceeași blândețe și îngăduință. Dar în același timp este ferm față de Baruc. Și tu umbli după lucruri mari? Nu umbra după ele! Domnul vrea să îl elibereze pe Baruc de fuga după iluzii. Chiar dacă Baruc nu renunța la visele sale, oricum ele NU aveau să se împlinescă. De fapt, Domnul nu îi cere lui Baruc să renunțe la o carieră înfloritoare. Ea nici nu putea avea loc, căci țara avea să fie dată spre nimicire. Domnul nu-i cerea lui Baruc un sacrificiu, ci doar îi descoperea cursul istoriei ca să-l ferească pe Baruc de iluzii, de goana după himere, de defocalizări, de așteptări false și mai ales de dezamăgiri profunde. Dar destinul pământesc al lui Baruc nu este lipsit de însemnătate înaintea lui Dumnezeu. Domnul îi promite rămânerea în viață și purtare de grijă oriunde va merge prin robie, și nu era puțin lucru. Având în vedere condițiile istorice, era TOT ceea ce îi putea promite Domnul acestui evreu, care avea să fie alungat din țara sa din pricina păcatelor fraților săi. Acea viață liniștită și înfloritoare era condiționată de ascultarea lui Israel de Domnul. Dar neascultarea lui Israel aducea în istorie necazuri, tragedii, greutăți. Baruc, ca parte a poporului evreu, ca slujitor al Soțului lui Israel, nu putea OCOLI aceste drame, aceste necazuri. Erau un dat pe care nu-l putea schimba. Se născuse pe câmpul de luptă. Războiul și încercările aveau să fie pe ordinea de zi în viața sa. Baruc este invitat să devină în mod conștient parte din drama căsniciei dintre Yahwe și Israel. Aceasta înseamnă multă durere. Nu doar durere, ci multă durere. Domnul vrea ca Baruc să aibă așteptări realiste și echilibrate de la viitor: nu înălțare, dar nici moarte, nu pace și liniște, dar nici abandonat în voia sorții. Domnul îi va purta de grijă ÎN MIJLOCUL necazurilor prin care va trece. Este frumos să observăm că Baruc acceptă provocarea. El acceptă să scrie cartea, să devină ucenicul lui Ieremia. El supraviețuiește asediului cetății. Rămâne cu Ieremia la Mițpa și apoi se duce cu Ieremia în Egipt. Ieremia calcă pe urmele lui Yahwe, iar Baruc calcă pe urmele lui Ieremia. Poate că acesta

este și unul din rolurile acestui capitol? După ce cap.40-44 ne arată cum Ieremia calcă până la capăt pe urmele de neînțeles ale Eternului Îndrăgostit, ni se arată cum a fost provocat Baruc să calce pe urmele lui Ieremia. Provocarea lui Baruc se adresează fiecărui evreu aflat în robie și fiecărui credincios din istorie care avea să se nască în contextul unui Israel neascultător și infidel. În cele din urmă, până la pocăința finală a lui Israel, căsnicia va continua să fie o dramă și toți credincioșii vor fi invitați ca Ieremia să devină parte a acestei drame. Astfel, după cap.1-44 în care strălucește exemplul lui Ieremia, cap.45 ne aruncă discret invitația de a călca pe urmele lui. Însuși Baruc devine o încurajare pentru noi. Căci el a avut curajul să calce pe urmele lui Ieremia. Desigur, ne amintim de Pavel care ne îndeamnă ca proorocul neamurilor de altădată: *Călcați pe urmele mele căci eu calc pe urmele lui Hristos*. Și apoi ne amintim de Timotei, de cel care a avut curajul de a călca pe urmele lui Pavel. Este lesne de înțeles de ce vom studia 1,2 Timotei după ce vom parcurge și cartea Plângerilor.

Observăm și o paralelă între promisiunea făcută lui Ebed-Melec Etiopianul și cea făcută lui Baruc. Practic este vorba de aceeași promisiune. Această ultimă secțiune a interacțiunii dintre Ieremia și popor (cap.40-44) este încadrată între cele două promisiuni: promisiunea către Ebed-Melec (39:15-18) și promisiunea către Baruc (cap.45). Ebed-Melec este un credincios dintre Neamuri, iar Baruc un credincios dintre evrei. Ei se bucură de aceeași promisiune. Baruc nu primește mai mult decât Ebed-Melec și nici invers. Oare este o anticipare a faptului că creștinii dintre neamuri și cei dintre evrei formează un singur trup și se bucură exact de aceleași făgăduințe în Isus Hristos (vezi Efes. cap.3)? Putem observa că finalul destinului lui Ieremia în mijlocul unui popor care l-a urât până la capăt este creionat între cele două mici roade ale lucrării sale: o roadă dintre Neamuri (Ebed-Melec) și o roadă dintre evrei (Baruc). Iată mângâieri importante pentru Ieremia. Ele anticipează că într-un final, atât Neamurile cât și Israel se vor întoarce la Domnul. Și acest final glorios al istoriei va fi RODUL întregului plan istoric al lui Dumnezeu. Și iată că din acest plan face parte și Ieremia. Puținul lui Noe, puținul lui Avraam, puținul lui Moise, al lui David, al lui Ieremia, al lui Neemia, al lui Pavel și al TUTUROR celor din rămășița credincioasă a lui Israel...ÎMPREUNĂ și înmulțite cu puterea trudei lui Dumnezeu în istorie, vor face în cele din urmă

posibil finalul plin de rod: Israel pește pe Bărbat, iar Neamurile se întorc în sfârșit la Domnul. Dar până atunci, fiecare din noi va fi îmbărbătat prin Ebed-Melec și prin Baruc, adică prin credința unor PUȚINI din afară care vor cunoaște pe Domnul, și prin credința UNOR puțini dinlăuntru care vor accepta provocările Domnului. Cu toții vom vedea oameni întorcându-se la Domnul și credincioși care vor crește în Domnul. Este mângâierea ce o vom putea primi. Minimul este un Ebed-Melec și un Baruc. În funcție de contextul pe care-l vom prinde, vom putea vedea mai mulți din ambele categorii. Pavel, apostolul neamurilor, vede mulți dintre Neamuri întorcându-se la Domnul. Finalul glorios nu trebuie să eclipseze lucrările din prezentul istoriei care-l caută cu disperare pe Ebed-Melec și pe Baruc. Ne aducem aminte că Domnul îl încurajează pe Pavel în Corint spunându-i: *Nu te teme, ci vorbește și nu tăcea, căci Eu sunt cu tine; și nimeni nu va pune mâna pe tine ca să-ți facă rău: vorbește fiindcă am mult norod în această cetate. Aici a rămas un an și șase luni și învăța pe Corinteni Cuvântul lui Dumnezeu (Fapte 18:9-11)*. Finalul istoriei era tare departe de acel moment din sec.1. Lupta finală cu Anticrist, căința finală a lui Israel, vindecarea Neamurilor nu aveau să fie rodul direct al lucrării lui Pavel. Dar aceasta nu înseamnă că lucrarea sa nu avea sens. La fel ca și lucrarea lui Ieremia, avea un sens glorios, căci era poruncită de Dumnezeu, și sfințită de prezența Sa. Domnul căuta cu disperare pe Ebed-Melec și pe Baruc acolo în Corint. Acei corinteni trebuiau să se întoarcă acasă și să devină parte unică și indispensabilă din Mireasa lui Hristos și din declarațiile de iubire ale lui Yahwe către omenire. Și într-un mod miraculos, acea lucrare din Corint va contribui și la facerea posibilă a finalului. Căci va fi o etapă necesară în planul istoric al lui Yahwe care va culmina cu marele final. Fiecare din noi ne aflăm în Corintul nostru unde trebuie să vorbim și să nu tăcem, pentru norodul pe care Domnul ÎNCĂ îl are în cetate. Trebuie să fim credincioși lucrării PREZENTE a lui Dumnezeu, dar fără să uităm finalul, ci așteptând cu răbdare finalul. Fiind credincioși lucrării prezente din cetate, ne pregătim pentru final și contribuim în mod tainic la facerea posibilă a acestui final. Să nu ne lăsăm absorbiți de faza prezentă a lucrării divine și să uităm finalul, dar nici să ne lăsăm fascinați de final neglijând faza prezentă a planului divin. Pe Domnul îl caracterizează răbdarea și ritmul lent. El știa că finalul era departe de vremurile lui Ieremia. Împietrirea lui Israel avea să mai dureze mult și bine ca semnele iubirii Sale să se poată înmulți în istorie. Și Domnul nu Se grăbea,

ci trăia alături de Ieremia prezentul istoric cu o intensitate maximă. Ar fi absurd ca un actor să se grăbească să-și joace rolul doar pentru a ajunge mai repede la finalul glorios al piesei încununat de aplauzele spectatorilor. Finalul este glorios, doar dacă actorul NU se grăbește, ci joacă fiecare scenă cu maximă implicare și grație. De ce viața noastră se caracterizează prin atâta grabă, prin atâta lipsă de răbdare, prin dorința de a vedea mai repede ieșirea din labirint, momentul unei izbăviri promise, sau chiar gloria Marelui Final? De ce nu ne acordăm spiritul cu RITMUL LENT al piesei și ne jucăm cu pasiune rolul special al zilei de azi? Cum poate avea finalul sens și glorie fără fiecare secvență din piesă jucată cu toată grația? Trebuie să împlinim tot ce este scris, la fel ca Isus. Și în dreptul nostru este SCRIS un destin în acea cartea măreață deschisă de Mielul care rupe cele 7 peceti. Nu ieșirea din labirinturi trebuie să fie preocuparea noastră, ci împlinirea a tot ce este scris. Și aici strălucește ÎNCREDEREA în Cel care a scris în detaliu destinul vieții noastre. Avem încredere că el este Autorul Perfect, sau ne credem un regizor mai bun? Adesea finalul nostru coincide cu finalul lui. Izbăvirea va veni, și cea din viața noastră, și cea de la final. Dar problema noastră este de SINCRONIZARE și de CALEA într-acolo. Noi dorim să ajungem repede la final, pe cale ușoară. Domnul știe că finalul este posibil doar ÎN TIMP și pe o cale grea. Mai tot timpul drumul va dura MAI MULT decât ne imaginăm. Sunt multe detalii SCRISE ce trebuie să se împlinească MAI ÎNTÂI ca finalul să poată avea loc, să poată avea sens, și să poată străluci în maximul de glorie posibilă. Labirintul continuă.

Către un Dumnezeu care nu se grăbește....

M-am născut grăbindu-mă. M-am născut într-o lume grăbită. Am crescut grăbindu-mă să devin mai mare. Toți cei din jurul meu se grăbeau și ei. Mereu mă grăbeam și eu. Dar de ce? Și mai ales încotro? De ce atâta grabă în sufletul meu? Soarele apune și răsare după același ritm poruncit de Tine de la facerea lumii. Dar eu sunt grăbit. Florile cresc frumos și copacii se bucură de fiecare zi. Dar eu sunt grăbit. Toată creațiunea cunoaște ritmul lent și frumos al bățăilor inimii Tale. Din ea, doar eu sunt singurul grăbit. Sunt atât de grăbit încât uit să respir, uit să trăiesc, uit să iubesc, uit să mă bucur, uit să simt fiecare adiere de vânt, fiecare îmbrățișare a Ta, fiecare minune cu care mă întâlnesc. Sunt pensula care evadează din mâna Artistului pentru a finaliza mai repede tabloul, sunt nota care fuge din

partitură pentru ca melodia să ajungă mai repede la final, sunt condeiul care sare din mâna Scriitorului doar pentru a putea scrie mai repede ultima pagină a poveștii, sunt actorul ce neglijează scenele de la mijlocul piesei doar pentru a putea juca mai repede finalul...O, Tu, Marele Scriitor de Povești, Marele Pictor al Istoriei, Marele Compozitor al Slavei....către Tine se îndreaptă ruga mea...Iartă-mă căci Te-am obosit atât de mult cu nebunia grabei mele. Aș vrea să mă vindec, dar nu pot. Sunt înlănțuit și întemnițat în propria mea grabă. Cine mă va putea opri din drumul nebuniei mele? Oprește-mă Tu din goana mea nebună, căci eu nu mă pot opri. Atinge-te de inima mea care bate așa de repede. Fie ca suflarea plină de pace a inimii Tale să-mi învețe inima să respire mai încet. Ajută-mă să VĂD gloria și bucuria din fiecare cotlon al labirintului. Ajută-mă să văd bucuria și gloria zilei de azi. Ajută-mă să pricep semnificația a ceea ce pare mărunț. Doar atunci voi fi liber să simt, să respir, să fiu. Dar oare ce fac acum? Mă grăbesc ca să ajung mai puțin grăbit? Ajută-mă să accept ritmul lent al vindecării mele. Alungă graba din inima mea și adu Tu harul de mă bucura de fiecare rând, de fiecare notă, de fiecare pată de culoare. Isus nu era niciodată grăbit. Învață-mă să calc pe urmele Lui.